MARY JO PUTNEY

Capriciile destinului

TSvist of Fate Mary Jo Putney
Copyright © 2003 Mary Jo Putney

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: **comenzi@litera.ro**

Ne puteţi vizita pe **www.litera.ro/lirabooks.ro**

Capriciile destinului **Mary Jo Putney**

Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea Corector: Păuniţa Ana Copertă: Florentina TUdor Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PUTNEY, MARY JO
Capriciile destinului / Mary Jo Putney, trad.: Cristina Radu. - Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-624-4 I. Radu, Cristina

(trad.)

821.111-31=135.1

MÂRY JO PUTHEY

Capriciile destinului

Traducere din limba engleză

Pentru Susan *King,*
pentru sprijin şi pentru prietenia folositoare, creativă şi metafizică.
Ce-ai zice de un prânz?

prolog

împinse deoparte resturile ultimei sale mese: creveţi cu sos, pâine de secară, mousse de ciocolată şi un whisky de calitate care să le facă pe toate să alunece pe gât în jos. Fusese generos cu băutura, voind să-şi amorţească frica. Avea să moară aşa cum trăise: cu o superioritate rece.

Gardienii veniră să-l ducă în camera de execuţie. Ajunsese să-i cunoască pe toţi cei din secţia condamnaţilor la moarte. Nici unul nu-l simpatiza - avusese el grijă de asta -, dar nici măcar unul nu părea fericit văzându-l cum mergea pe ultimul său drum. Spera ca ei să aibă coşmaruri.

Doar câţiva paşi pe culoar îl despărţeau de camera unde urma să aibă loc crima legală. Cu o înfăţişare calmă, refuză consolarea oferită de un preot şi abia se uită spre martorii care veniseră să-l vadă murind. Avu în mod deosebit grijă să evite privirea singurului membru al familiei care era de faţă. Un lucru era sigur: aici nu era vorba despre nici un coşmar.

Gardienii îl legară de targă. Acum se strădui din răsputeri să pretindă că nu-i păsa.

Trei injecţii - prima pentru inducerea stării de inconştienţă, a doua pentru a-i paraliza respiraţia, a treia pentru a-i opri inima. Tresări fără să vrea la înţepătura primului ac. Apoi, îl străpunse al doilea...

Rob Smith se trezi brusc din somn, cu inima bătându-i nebuneşte şi cu transpiraţia curgându-i pe faţă. întotdeauna se trezea la faza asta, chiar înainte de sfârşit. Oare urma să nu mai aibă coşmaruri dacă ajungea vreodată până la capăt? Sau poate că inima avea să i se oprească fără veste, ca şi când i-ar fi fost administrată lui injecţia letală?

Prin întuneric, fixă cu privirea tavanul, strădui ndu-se să-şi liniştească respiraţia. Treptat, tensiunea i se

la moarte. Era doar Rob Smith, un om ale cărui singure nelegiuiri erau dintre cele pentru care nu puteai fi dus în justiţie.

Asta nu era acelaşi lucru cu a fi nevinovat.

capitolul 1

Val Covington năvăli în birou, legănându-şi servieta.

- Scuze că am întârziat, Kendra. Judecătorul avea chef de vorbă. A ajuns coletul din Houston?

Kendra Brooks îşi ridică privirea de la ecranul monitorului. Asistenta juridică - şi asistenta personală a lui Val, la nevoie - era înaltă şi cu o constituţie atletică, cu un simţ al stilului care o făcea să arate ca un supermodel internaţional.

- Da, documentele sunt pe măsuţă, de vreme ce biroul ţi-a dispărut sub o tonă de hârtii. Dar poţi s-o iei mai încet puţin, Val. Howard Reid a sunat să spună că depoziţia din această după-amiază trebuie amânată.

- Onorabilul consilier al părţii adverse iubeşte golful şi probabil a hotărât că e o zi prea frumoasă pentru a o irosi între patru pereţi, spuse Val sec. Cu toate astea, pot folosi timpul ca să mă pun la zi.

-Tu n-o să fii niciodată la zi. Să fii în urmă e o realitate la Crouse, Resnick & Murphy.

Kendra Brooks se întoarse la computerul ei, degetele ei închise la culoare mişcându-se pe tastatură mai repede decât ar părea omeneşte posibil.

- Eşti atât de înţelegătoare.

Cu un ritm ceva mai moderat, Val deschise uşa ce lega cele două birouri. După ce-şi scoase taiorul bine croit şi îl agăţă în dulap, se prăbuşi pe fotoliu şi îşi verifică mesageria vocală. Unsprezece mesaje, trei dintre ele urgente. După ce se ocupă de ele, îşi trie rapid e-mailurile, redactând răspunsuri scurte la câteva, transmiţându-le mai departe pe altele, tipărind încă două.

Kendra o sună la interfon.

- Şefa? Bill Costain vrea să te vadă mâine la ora nouă dimineaţa. E în regulă?

Val îşi verifică rapid agenda. în intervalul acela îşi planificase să lucreze la un dosar, dar cu fabrica lui, Bill

era cel mai mare client al ei - şi, pe deasupra, mai era şi simpatic. Putea să facă ciorna scrisorii în seara asta.

- Bine. întreabă-**l** dacă preferă să discutăm la biroul lui sau aici.

Kendra chicoti.

-Asta o să-l facă fericit. O să-l întreb.

Val revenea la e-mailurile ei, când sună telefonul direct. De vreme ce doar câţiva prieteni şi clienţi importanţi aveau numărul, răspunse imediat.

-Alo?

-Să nu-mi spui... iar faci mai multe treburi deodată. Ai tonul ăla în voce.

Comentariul fu urmat de un straşnic chicot răguşit.

-Rainey, ce mai faci? încântată să o audă pe una dintre cele mai vechi prietene ale ei, Val îşi dădu pe spate scaunul şi îşi sprijini pe birou picioarele încălţate în pantofi cu toc. Te asigur că ai toată atenţia mea. Presupun că nu eşti în Baltimore, nu?

- Nu, sunt în Los Angeles azi, la întâlniri de afaceri. Plictisitor.

Val făcu o grimasă. Raine Marlowe era o actriţă de succes, producătoare şi regizoare, dar nu ajunsese acolo pentru că-i plăceau întâlnirile. Chiar de când erau în şcoala primară, Rainey prefera să acţioneze mai degrabă decât să vorbească.

- Ai primit undă verde pentru următorul proiect?

- Pe aproape, dar nu-i încă de sărbătorit. In curând, sper. Vocea lui Rainey se schimbă. Am alt motiv pentru care te-am sunat. îţi aduci aminte când am lucrat împreună la scenariul pentru Centurion şi ţi-am spus că, fără ajutorul tău, aş fi renunţat?

- Erai pur şi simplu deprimată în ziua aia. Ai fi revenit a doua zi, înfigându-ţi dinţii de terier în el.

Rainey nu era genul care se dădea bătută cu uşurinţă. Deşi părea puţin probabil, scrisese, produsese şi regizase un film bazat pe un roman din epoca victoriană şi fusese martora lansării lui spre un mare succes ce-i adusese câteva premii Oscar pentru ea şi echipa ei. Acum se afla într-o poziţie avantajoasă pentru a regiza alte filme care se potriveau intereselor

- Probabil nu aş fi renunţat, fu de acord Rainey, dar ai fost un om de bază atât în preproducţie, cât şi în timpul filmărilor, când eram în pragul unei crize de nervi. De asta te-am şi băgat pe genericul filmului.

Val zâmbi larg.

- Măi, ce m-a dat pe spate chestia aia. A mai adăugat ceva la imaginea mea de femeie nesăbuită în faţa băţoşi- lor ălora din baroul din Baltimore.

-Oricând vrei să te muţi în L.A. şi să te apuci de producţie de film, ai o slujbă asigurată. Ba chiar mai multe.

-Nici vorbă, Rainey. M-am distrat lucrând cu tine la acel proiect, dar industria filmului nu-i de mine. Nu-s destul de nomadă pentru asta.

- îţi aduci aminte că ţi-am spus că-ţi dau şi un procent din profit?

Val se duse cu gândul înapoi.

-Vag, dar mi-am închipuit că aveai o criză de glicemie din cauza unei porţii prea mari de îngheţată cu caramel. Toată lumea ştie că procentele din profit nu înseamnă nimic - contabilii de la Hollywood sunt vestiţi pentru felul în care se asigură că filmele nu scot nici un profit, chiar dacă au un succes nebun.

-Contabilii nu se joacă cu filmele mele. Chiar şi fără efecte speciale, *Centurion* a fost un mare succes în toată lumea şi pe pieţele secundare[1]. Procentul tău din profit valorează mai mult de un milion de dolari şi este în creştere.

Val aproape că scăpă telefonul din mână.

- Glumeşti!

- Nu despre asta, spuse Rainey cu satisfacţie. Deci ce ai de gând să faci cu chilipirul ăsta?

Val se afundă înapoi în scaun, puţin ameţită.

-O să fie un adaos al naibii de bun la fondul de pensie.

- Dumnezeule, Val, un portofel burduşit nu-i rezolvarea problemei care te roade! exclamă Rainey. Ai treizeci şi trei de ani. De ce te porţi ca şi când ai fi cu un picior

[1] Piaţa pe care se vând bunuri deja lansate, (n.tr.)

în groapă şi cu celălalt într-o cantină pentru săraci? Viaţa trebuie trăită acum, nu... Se întrerupse. Scuze, sunt banii tăi, cheltuieşte-i după placul inimii Dar te plângi mereu de slujba ta. De ce să nu profiţi de ocazia asta să faci ceva ce-ţi place?

Val se surprinse frecându-şi ceata şi se torţă să

mC_ Cetatrebare bună. Va trebui să mă gândesc la asta. începând cu a-mi da seama ce vreau să mă fac atunci când o să fiu mare. .

- Chiar te rog. Vocea lui Rainey se mmute. l-ai demonstrat tatălui tău că eşti un avocat de top. Acum este momentul să-ţi găseşti o slujbă care să-ţi aducă bucurie. Vechii prieteni ştiu prea multe.

-Tu **faci să pară** totul simplu.

-Bineînţeles că nu-i, dar e realizabil. De ce nu-ţi pui creierul ăla isteţ să se întrebe ce să faci cu restul vieţii tale⁷ Trebuie să te hotărăşti într-un fel sau altul, Val. Ai ocazia să-ţi schimbi viaţa. Dacă n-o faci, pierzi dreptul de-a te plânge de slujba ta. , 1 1 ,

- Cerule, oare cu ce m-aş ocupa în timpul liber dacă nu m-aş plânge de muncă?

Tulburată, Val schimbă vorba, mtreband-o pe Rainey despre soţul şi despre fetiţa ei. Prietena ei îi făcu pe plac, şi restul discuţiei abordă subiecte mai puţin periculoase.

Rainey închise, dar Val nu se întoarse la e-mailul ei. în schimb, privi pe fereastra biroului. Panorama spectaculoasă a portului oraşului Baltimore era una dintre recompensele vizibile pentru anii de muncă stăruitoare. Tocmai devenise partener la Crouse, Resnick, trecând de la un salariu bun la un câştig serios. Era unul dintre avocaţii pledanţi cei mai buni din oraş şi avea şi cu ce să o dovedească.

Dar să spui că era indecisă în privinţa muncii ei era prea puţin zis. Era norocoasă că prietenii îi mai permiteau să se plângă. Munca ei era atât de istovitoare, încât câteodată se simţea ca un gerbil care aleargă pe o roată luxoasă. în afară de concediul luat pentru a o ajuta pe Rainey pe platourile de filmare, n-avusese o vacanţă

adevărată de ani întregi. Nu găsise timpul şi energia psihică pentru a se gândi la schimbare.

Ce voia să se facă atunci când avea să fie mare? Dacă nu făcea ceva, urma să se trezească într-un sanatoriu între- bându-se în continuare acelaşi lucru.

Scoase un blocnotes galben din sertar, trase o linie pe mijloc şi începu să noteze plusurile şi minusurile slujbei ei actuale. Ca plusuri: îi plăceau provocările intelectuale, câştiga bani buni şi în curând avea să ia şi mai mulţi. După o copilărie petrecută strângând băierile pungii, găsea că era reconfortant să aibă bani în bancă. După ce îşi achitase împrumuturile pentru colegiu şi şcoala de drept, o ajutase pe mama ei să cumpere o casă, apoi îşi cumpărase casa mult visată. Acum era preocupată să^ strângă bani pentru la pensie şi pentru zile negre. îi plăcea, intr-adevăr, să aibă acea siguranţă.

Ca minusuri: avocaţii pledanţi trebuiau să aibă obrazul gros. Dacă nu erai destul de dur, cam aveai de suferit, şi Val nu era sigură ce era mai rău: să sufere sau să se transforme într-o scorpie insensibilă. Deşi fusese acuzată că era deja o scorpie, nu considera că ajunsese până acolo. Dar riscul exista.

înapoi la avantaje. După cum spusese Rainey, lui Val îi plăcea să-i demonstreze tatălui ei, avocat în domeniul comercial, cât de deşteaptă şi de plină de succes era ea. Cele două surori vitrege ale ei erau prostănace, deşi simpatice. Dar crescuseră în aceeaşi casă cu tatăl lor, spre deosebire de Val. Nimic nu mai putea schimba asta, ori- cât_era ea de bună ca avocat de drept comercial.

încă un mare minus: era mult prea ocupată pentru a mai apuca să aibă o viaţă proprie. Ca de exemplu un soţ şi copii. Oricât de mult îşi iubea pisicile, nu era acelaşi lucru.

Aproape că umpluse pagina cu argumente pro şi contra, când uşa se dădu de perete şi o voce vioaie anunţă:

- A sosit prânzul.

Val îşi ridică privirea şi văzu silueta elegantă a lui Kate Corsi, o altă veche prietenă care se mutase înapoi

ani în urmă. Asta îi oferise lui Val marele avantaj de a o vedea regulat, în loc să se mulţumească cu telefoane şi cu vizite rare, traversând întreaga ţară.

-Bună, Kate. Val îşi puse uşurată blocnotesul deoparte. E săptămâna întoarcerii acasă. Abia am terminat apelul cu Rainey. Ce te aduce în oraş? Cauţi să demolezi vreo clădire?

-Nu azi. îmbrăcată într-un gri ce spunea sunt-o-femeie-de-afaceri-serioasă, Kate azvârli o pungă de hârtie maro pe biroul lustruit, apoi îşi trase un scaun de partea cealaltă a mesei. Am avut o întrevedere în apropiere, şi am sunat-o pe Kendra să văd dacă eşti liberă. A spus că da, aşa că m-am oprit la magazinul cu specific oriental de sendvişuri din josul străzii.

- Falafel cu lipie? întrebă Val plină de speranţă.

-Şi salată de castraveţi, câteva bucăţi de baclava şi lassi' cu mango. Tu eşti responsabilă cu cafeaua.

- Se rezolvă. Val merse spre chiuveta ei mică şi puse o cană proaspătă de cafea. Rainey înfloreşte. Mi-a dat şi câteva veşti bune neaşteptate.

-Ce coincidenţă! Şi eu am veşti bune, zise Kate şi zâmbi larg.

Val se opri, surprinsă de tonul vocii prietenei ei. Chiar şi în cea mai proastă zi a ei, Kate era drăgălaşă, dar azi pur şi simplu strălucea.

- Eşti însărcinată?

- Da! spuse Kate exuberantă.

-Minunat! Ascunzându-şi şocul, Val ocoli biroul şi o îmbrăţişă pe prietena ei. Felicitări! Cum se simte Donovan?

- E buimac rău, şi sentimental, şi romantic. Singurul dezavantaj e că dă semne că vrea să se poarte cu mine de parcă aş fi din sticlă.

- Dacă vrea să-ţi scoată casca de protecţie ca să nu mai fugi de la o locaţie de demolare la alta, mă bag şi eu.

-Amândoi sunteţi nişte blegi. Kate scoase lipiile umplute din pungă şi le puse pe şervete. îmi închipui

[1] Băutură răcoritoare originară din India, pe bază de iaurt, apă, mirodenii şi fructe (n.tr.)

că mai pot face faţă cel puţin câteva luni bune. Nu-ţi fie teamă, când o să încep să mă simt neîndemânatică, mă întorc la munca de birou.
Val muşcă din sendviş, ştiind că prietena ei o să dea dovadă de raţiune şi o să fie o mamă grozavă. Orice copil făcut de Kate şi de Donovan nu putea fi altfel decât grozav. Un copil născut din dragoste...
- Te supără vestea asta? întrebă Kate încet. La urma urmei, tu şi Donovan...
Val scutură repede din cap.
- Intre noi n-a fost nimic serios. Aminteşte-ţi cât de repede a pus punct atunci când tu te-ai decis să revii în Baltimore. Dar... trebuie să recunosc că ceasul meu biologic chiar a dăngănit destul de tare.
Kate îi studie faţa, dar nu zise decât:
- Spuneai că ai veşti bune de la Rainey?
- De fapt, e o chestie din alea amestecate, bune/rele. Vestea bună e că Rainey mi-a acordat un procent din profit pentru munca mea la *Centurion* şi acum valorează o sumă surprinzător de consistentă.
Val înghiţi ultima bucată de sendviş. Vestea rea e că Rainey mi-a spus că, dacă nu folosesc banii să-mi schimb viaţa, nu mai am dreptul să mă plâng de slujba actuală.
Kate fluieră încet.
- Şi ce ai de gând să faci?
-A naibii să fiu dacă ştiu.
Val nu reuşea să aibă un ton mai blând.
- In regulă, hai s-o luăm de la început. Kate se şterse pe mâini, în vreme ce se gândea. Cred că tu trebuie să iubeşti dreptul, altfel n-ai fi atât de bună la asta. Dar firma asta pricopsită de drept comercial nu e chiar pe stilul tău. Doar pentru că tatăl tău...
-Mai scuteşte-mă cu comentariile despre tata. Am auzit deja de la Rainey. Val arătă spre blocnotes. Mi-am făcut o listă de avantaje şi dezavantaje ale slujbei mele şi nu ajung nicăieri.
Kate înşfăcă blocnotesul şi examină lista, apoi smulse prima pagină şi o rupse în bucăţi.

Află mai mult pe:
www.diabooks.ro
9 786067 416244
Lira®

-Aşa nu e o problemă
Pe mâine îl rezolvăm